

Arrest

nr. 196 525 van 13 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Afridi te zijn, afkomstig uit Khanan Kalay, Dara Adam Khel, Frontier Region Kohat (FATA). U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen alvorens u problemen kreeg en Pakistan diende te verlaten. U zou in Dara Adam Khel een winkel hebben gehad waar u wapens maakte en verkocht. Op een dag kreeg had u echter een conflict met een zekere 'S.' en ontstond er een vechtpartij tussen jullie beiden. U zou het gevecht hebben gewonnen, maar werd wel door S. bedreigd. U meende dat zijn familie sterke banden had met zowel Daesh als Tehrik-i-Taliban Pakistan (TPP). Een paar dagen na deze vechtpartij kwam de taliban echter naar uw

huis en werd u ontvoerd. Zij namen u mee richting Basto Khel, hoog in de bergen en sloten u zo'n drie dagen op in een ondergrondse bunker. Op de vierde dag ontstond er een discussie en werd u opgedragen om voor de taliban kogels en wapens te kopen. U weigerde en werd daarop opgedragen om wapens en kogels naar verschillende strijdplaatsen in de bergen te brengen. U zou ongeveer drie maanden bij de taliban blijven, toen op een dag het leger de schuilplaats aanviel. U kon ontkomen en trok richting uw huis. Uw vader beweerde dat het niet langer veilig zou zijn voor u en stuurde u naar uw oom in Bacha Khan. Uw oom zou voor u een vreedzame plaats in Pakistan zoeken. Een paar dagen na uw ontsnapping kwam de taliban echter opnieuw langs bij uw huis en ontvoerden ze uw vader. Na enig aandringen van de ouderen in het dorp, besloten ze echter om uw vader terug vrij te laten. Op datzelfde moment verstuurde de overheid echter een oproepingsbrief. U werd beschuldigd te hebben samengewerkt met de taliban en verzocht om u aan te melden. Niet veel later zou ook een arrestatiebevel tegen u worden uitgevaardigd. Hoewel de dorpsoudsten tussenbeide trachten te komen, hield de overheid voet bij stuk. Uw oom zou daarop met zijn vriend hebben gesproken en besloot dat het beter was voor u om het land te verlaten met behulp van een smokkelaar. Na uw vertrek zou uw vader door de Political Agent van uw regio naar de gevangenis worden gebracht, alwaar hij een hartaanval zou krijgen. Uw vader werd daarop vrijgelaten, ging naar het ziekenhuis, maar overleed na uw vertrek alsnog in zijn eigen woning. U verliet Pakistan op 12 september 2015 en reisde via Iran verder via Turkije, Griekenland, Macedonië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 18 november 2015 aankwam en kort nadien een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, visitekaartjes en een brief van uw winkel, uw diploma, vier foto's en de enveloppe waarmee uw documenten werden verstuurd. U legde daarnaast ook kopieën neer van de brief van de dorpsoudsten, uw arrestatiebevel en uw paspoort.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Ten eerste wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. Zo verklaarde u dat een conflict met een zekere S. aan de oorsprong van uw problemen zou liggen. U verklaarde dat u problemen zou hebben gekregen met hem (en zijn familie) nadat het tijdens een partij cricket tot een gevecht was gekomen (Gehooverslag CGVS, d.d. 29 mei 2017, p. 12). Vreemd genoeg had u bij de DVZ nog gewoon verklaard dat u problemen kreeg met S., dat hij een persoon was van uw dorp die wist wat u deed (Vragenlijst CGVS, d.d. 24 februari 2016, Vraag 3.5). Van een conflict was toen nog geen sprake. U had verder geen idee wat de volledige naam van deze S. dan wel zou zijn, maar beweerde wel dat zijn familie banden had met de taliban. Gevraagd hoe u dat wist, gaf u enkel vaag aan dat "iedereen in het dorp dat weet". Wanneer dit incident met S. dan weer was, wist u helemaal niet (CGVS, p. 14).

Vervolgens verklaarde u daarop te worden ontvoerd door de taliban, maar kon evenmin aangeven wanneer dit zou zijn gebeurd (CGVS, p. 14). Gevraagd door wie u werd ontvoerd, wie ze waren en met hoeveel personen ze waren antwoordde u enkel ontwijkend dat u "hen niet herkende", niets meer (CGVS, p. 14-15). U zou worden meegenomen naar een kamp, waarvan u de leider aanduidde als "Mawiya". Meer informatie over deze persoon, had u niet. Wie de andere talibs waren in de buurt wist u evenmin (CGVS, p. 15). U zou vervolgens naar aanleiding van een militaire operatie kunnen ontsnappen, maar wist niet om welke operatie het zou gaan, noch wist u wanneer deze had plaatsgevonden (CGVS, p. 15). U verklaarde dat u nadien even naar uw huis ging, alvorens u definitief besloot onder te duiken bij uw oom in een hetzelfde dorp. U voegde daaraan toe dat u niet meer naar huis zou keren (CGVS, p. 14, 16, 18). Vreemd genoeg had u bij de DVZ nog laten optekenen dat u thuis woonde, maar 's nachts altijd bij uw oom sliep (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop attent gemaakt, merkte u op dat u dag en nacht bij uw oom bleef. Want, zo verklaarde u toen u was ondergedoken, kwam de taliban nog twee tot drie keer langs bij uw vader (CGVS, p. 16). Dat u bij de DVZ had laten optekenen dat de taliban nog elke avond zou langskomen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), ontkende u dan weer (CGVS, p. 16). U verklaarde dat uw vader zou worden ontvoerd door de taliban, maar wist niet wanneer exact dat eigenlijk was, noch wanneer hij werd vrijgelaten (CGVS, p. 16). Wie hem had ontvoerd, preciezer dan "de taliban", wist u evenmin (CGVS, p. 17).

Verder gaf u aan dat u eveneens problemen zou krijgen met de (lokale) overheid (CGVS, p. 14). U beweerde zowel een oproepingsbrief als een arrestatiebevel van de political agent te hebben ontvangen (CGVS, p. 17). U wist niet wanneer u de oproepingsbrief zou hebben ontvangen, noch legde u hiervan enig bewijs van neer: u had het niet bijgehouden (CGVS, p. 17). Wat betreft uw arrestatiebevel dient te

worden opgemerkt dat het hier enkel een kopie betreft en deze altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Bijgevolg kunnen aan dergelijke eenvoudig manipuleerbare kopieën geen bewijswaarde worden toegekend. Temeer uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande documenten in Pakistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Ook de brief van de stamoudsten betreft slechts een kopie. Een dergelijke brief heeft bovendien een bijzonder gesolliciteerd karakter en vormt geen bewijs van de daarin vermeldde feiten daar deze niet door een officiële instantie werd opgesteld.

Wat er ook van zij, u meende dat uw vader zou worden gearresteerd en gevangengezet, maar kon niet aangeven wanneer dit gebeurde (CGVS, p. 18). Dat u plots zou beweren eveneens problemen te kennen met de overheid in Pakistan is bijzonder opmerkelijk. Zo maakte u bij de DVZ nergens enige melding van problemen die u zou kunnen met de (lokale) autoriteiten. Immers vermeldde u toen enkel de taliban te vrezen en liet u nergens vallen dat u zou worden gezocht door de overheid (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat de vertaler u niet liet spreken en u uw problemen kort moest samenvatten kan niet overtuigen (CGVS, p. 2, 18). Zo blijkt uit het verslag dat uw verklaringen u na afloop werden voorgelezen, u zich akkoord verklaarde met uw verklaringen en u zelfs werd gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen; waarop u dan weer negatief antwoordde (Vragenlijst CGVS). Hoe dan ook blijkt uw verklaring te worden gezocht door de overheid weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat de Political Agent via de lokale politie te weten kwam dat u voor de taliban had gewerkt, daar zij de informatie hadden doorgegeven. Het CGVS ziet dan ook geen reden waarom deze "lokalen" niet in staat zouden geweest zijn om informatie door te geven nadat u werd ontvoerd door de taliban (CGVS, p. 17). Dat u zou verklaren dat uw vader eigenlijk nooit hulp had gezocht bij de autoriteiten na uw ontvoering is eveneens bevreemdend (CGVS, p. 16). U voegde daar eveneens aan toe dat u eigenlijk al die tijd bij uw oom in hetzelfde dorp zou hebben ondergedoken (CGVS, p. 18). Dat de politie, of iemand anders, u daar dan nooit zou komen zoeken (CGVS, p. 18), is niet serieus. Zo gaf u immers zelf aan dat iedereen goed op de hoogte is van elkaar in uw dorp (CGVS, p. 14). De vaststelling dat uw familie overigens nog steeds in uw dorp zou wonen en er helemaal geen problemen meer kende (CGVS, p. 4,18), ondermijnt uw vrees enkel verder. Uw bewering dat uw vader na uw vertrek zou overleden zijn, wist u niet te staven (CGVS, p. 18), waardoor dit louter een blote bewering is.

Ten tweede wist u evenmin te overtuigen wat betreft de door u geschetste reisweg. Vooreerst legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (tickets, foto's, ...) (CGVS, p. 19). Verder werd u gevraagd waar u de grens zou oversteken tussen Pakistan en Iran en gaf u aan dat dat Gwadar, Karachi is (CGVS, p. 18). Echter liggen ten eerste Gwadar en Karachi blijkens zo'n 700 kilometer uit elkaar. Ten tweede vormt Gwadar ook geen grensovergang met Iran, maar is dit een stad in de buurt van de grens. Gevraagd hoe dat ging gaf u nogal stereotiep aan dat u "met de auto reisde". Wat u zag, en of u enige controles onderging, vertelde u dan weer niet. U wist naast Tehran ook geen enkele andere plaats te benoemen die u in Iran zou zijn gepasseerd. Dergelijke weinig doorleefde verklaringen kunnen niet overtuigen. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij over een dergelijk ingrijpende gebeurtenis als een reis naar Europa op een iets omstandigere wijze zou kunnen vertellen. Dat u hier niet in slaagde doet dan ook vermoeden dat u op een andere manier zou zijn gereisd dan u laat uitschijnen. **Het vermoeden dat u op een andere manier zou zijn gereisd en eventueel op een ander tijdstip zou zijn vertrokken, wordt overigens versterkt door volgende vaststellingen.** Zo is het opvallend dat u geen enkel incident zou kunnen opnoemen dat had plaatsgevonden in uw regio na 2012 (CGVS, p. 18-19). Dat u in 2013 een paspoort hebt aangevraagd en ontvangen is in dit licht opmerkelijk (CGVS, p. 10). U verklaarde dan wel dat u plannen had om de hadj te volbrengen en hiervoor een visum had aangevraagd (CGVS, p. 10), maar wist dit evenmin te staven waardoor ook dit een blote bewering blijft. Het doet dan ook vermoeden dat u al langer plannen maakte om het land te verlaten. Uw originele paspoort zou dan ook een goed bewijs vormen, maar hiervan legde u echter een kopie van neer. Ook hier kan het CGVS geen waarde hechten aan dergelijke eenvoudig manipuleerbare kopieën. Dat u uw paspoort niet eens zou meebrengen op uw reis naar België is bovendien hoogst ongeloofwaardig, daar een paspoort net dan dienst doet. **Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u dergelijke documenten liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische asieldiensten.**

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas, werden hierboven besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen beïnvloeden. De overige documenten, zoals uw visitekaartje, foto's en briefhoofd voegen dan ook niets wezenlijks toe aan uw dossier. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om

een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, **in casu**, ongeloofwaardig relaas herstellen. Het louter voorleggen van dergelijke documenten, zonder dat daarmee geloofwaardige verklaringen zouden gepaard gaan, volstaan niet om het risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken. Uw identiteitskaart en uw diploma tonen uw identiteit en band met de regio aan, hetgeen hier niet wordt betwist. Uw enveloppe bewijst dat u post krijgt uit Pakistan, en zelfs uit **Peshawar**.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Er is sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Verder is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag. Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de

beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten gevisieerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazaraminderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het-vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die een zekere opleiding heeft genoten in Pakistan. Zo vervulde u reeds uw studies, legde u in 2011 reeds uw metric af en zou u naast het Pashtu ook Urdu en zelfs Engels spreken. Niet alleen hebt u een degelijke opleiding genoten, u beweerde zelfs nadien een winkel te hebben gehad, alwaar u zelf instond voor de aan- en verkoop van wapens, het onderhoud en de herstelling ervan. Derhalve bent u meer dan in staat om in uw eigen levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 8, 17, 20). Bovendien verklaarde u zelf regelmatig naar grote Pakistaanse steden zoals Kohat als Peshawar (KP) te reizen (CGVS, p. 4-5). Niet alleen liggen deze steden dichtbij uw eigen regio van herkomst, u kende ook de weg die ernaartoe zou leiden (CGVS, p. 6-7). Dat u niet alleen naar deze steden zou gaan wegens medische redenen, maar ook soms gewoon op bezoek zou gaan naar de parken of om er te zwemmen (CGVS, p. 5), wijst erop dat u meer dan voldoende vertrouwd bent met deze plaatsen. Aangezien zelfs uw post vanuit Peshawar werd verstuurd (CGVS, p. 3), kan zelfs worden aangenomen dat ook uw familie vertrouwd is met de regio. Tot

slot verklaarde u tot de soennitische meerderheid te behoren en had u geen enkele politieke activiteiten (CGVS, p. 3 - Vragenlijst CGVS). Toen u werd gevraagd waarom u zich niet in deze steden zou kunnen vestigen, haalde u bovendien enkel aan dat dit niet mogelijk zou zijn wegens uw problemen met de overheid en de taliban, hetgeen in casu ongeloofwaardig is gebleken.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van “artikel 1.2” van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker vat de gebeurtenissen die hij stelt te hebben meegemaakt in Pakistan met de taliban en de Pakistaanse overheid samen. Hij meent dat hij ontegensprekelijk heeft aangetoond dat zijn leven in gevaar is naar aanleiding van het dreigement van de taliban en van de Pakistaanse overheid. Volgens hem volstaat het dat hij het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging en zijn zijn verklaringen in dit opzicht coherent en voldoende gesteund. Hij stelt dat hij geen andere keuze had dan te vluchten. Tevens voert hij aan dat hij geen intern vestigingsalternatief meer heeft. Hij stelt dat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn gezin daar zijn familie machteloos is geworden.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van “de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht”.

Vooreerst stelt verzoeker dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft gesproken van “een probleem met S.”. Hij meent dat zijn verklaring op de DVZ ontegensprekelijk duidt op een conflict dat hij met S. had en dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij geen melding heeft gemaakt van een conflict met S. op de DVZ.

Verder meent verzoeker dat in de bestreden beslissing een verkeerde lezing wordt gemaakt van zijn verklaringen bij de DVZ aangaande zijn woonplaats: “Uit een bloemlezing van zijn verklaring bij de DVZ, stelt Uw Raad vast dat verzoeker nooit gezegd heeft dat hij ‘thuis woonde’ na zijn ontsnapping uit de kamp van taliban. Integendeel verklaarde verzoeker dat “ik ging naar huis”. Maar aangezien het feit dat bij zijn thuis gevaarlijk was, heeft zijn vader voorgesteld om bij zijn oom Bacha Khan onder te duiken. Dat verzoeker naar thuis ging houdt niet in dat hij thuis woonde, dit in tegenstellen tot de bewering van de bestreden beslissing.”

Voorts wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing geen bewijs wordt neergelegd waaruit blijkt dat het voorgelegde arrestatiebevel en de brief van de stamoudsten zijn aangetast door knip- en plakwerk en evenmin dat de brief van de stamoudsten een gesolliciteerd karakter heeft. Hij meent dat voormelde documenten een begin van bewijs zijn.

Betreffende de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn problemen met de Pakistaanse overheid stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: “Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat, als de Protection Officer bij de DVZ hem geen tijd gaf om alle aspecten van zijn problemen uit de

doken te doen, dan heeft verzoeker geen keuze dan zijn asielrelaas bij de DVZ zo kort mogelijk te houden. Deze is een problematiek die regelmatig bij de DVZ voorkomt en waarvan geen control heeft. Desalniettemin, is verzoeker van mening dat het CGVS het forum is om alles aspecten van zijn asielrelaas weer te geven, wat hij effectief gedaan heeft.”

Met betrekking tot zijn reisweg voert verzoeker aan dat de voornaamste zorg van een asielzoeker erin bestaat zo snel mogelijk een veilig land te zoeken teneinde er internationale bescherming te bekomen en niet om kennis te maken met steden en dorpen langs waar hij passeert. Hij stelt dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) de naam “Gwadar” heeft gegeven, de stad langs waar hij de grens tussen Pakistan en Iran is overgestoken. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat deze stad in de buurt van de grens is gelegen. Het is voor verzoeker onduidelijk waarom de commissaris-generaal meent dat hij geen informatie heeft gegeven over de stad langs waar hij de grens tussen Pakistan en Iran heeft overgestoken. Hij wijst erop dat hij bovendien een lijst van landen heeft gegeven die hij is gepasseerd op weg naar Europa en dat het bestaan van deze landen niet wordt betwist. De motieven in de bestreden beslissing zijn in dit opzicht eveneens onduidelijk voor verzoeker.

Verzoeker besluit dat hij enkel kan vaststellen dat de bestreden beslissing er niet is slaagt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in het gedrang te brengen, zodat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“[...]

Verzoeker stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing zich beperkt tot een lichtzinnige overwegen van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker merkt op dat de graad van conflict-gerelateerd geweld in zijn regio van afkomst toenemend van aard is. De inwoners van noordwesten van Pakistan kunnen niet meer op de bescherming van nationale autoriteiten rekenen.

Gezien de gegronde vrees voor zijn leven in Pakistan, schiet de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing te kort gezien de Commissaris-generaal nagelaten heeft een behoorlijk onderzoek te doen naar de vraag of verzoeker een veilige en redelijke vestigingsalternatief in Pakistan beschikt in het kader van de subsidiaire bescherming.

In tegendeel leest Uw Raad een gebrek aan motiveren van de niet-toekenning van subsidiaire bescherming.

Zo beweert de bestreden beslissing dat [...]

Verzoeker stelt vast dat zijn herkomst uit het noordwesten van Pakistan door de bestreden beslissing niet wordt betwist. Meer nog, dat het noordwesten van Pakistan tot op heden door willekeurig geweld wordt geteisterd in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet.

Welnu, het blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker geen veilig en redelijk vestigingsalternatief in Pakistan beschikt om zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst te onttrekken. In die zin kan verzoeker een aannemelijk aanspraak op de subsidiaire bescherming maken.

Zijn afkomst uit het noordwesten van Pakistan wordt met alle middelen van recht bewezen. Tot op heden wordt zijn regio geteisterd door toenemend activiteiten van terreurorganisatie met gruwelijk burgerslachtoffers tot gevolg.

In het licht van voorgaande kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoeker in Pakistan het reële risico loopt om zijn leven of persoon getroffen te worden door het willekeurig geweld.”

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 4 december 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus “EASO Country of Origin Information Report: Pakistan – Security situation” van augustus 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij zowel door de taliban als door de Pakistaanse overheid wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij op de DVZ geen melding maakte van een conflict met S.; (ii) hij over zijn ontvoering door de taliban slechts vage en tegenstrijdige verklaringen kon afleggen; (iii) hij over zijn verblijfplaats na zijn ontvoering eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde; (iv) hij ook over de ontvoering van zijn vader door de taliban slechts vage verklaringen kan afleggen; (v) hij op de DVZ geen melding maakte van zijn problemen met de Pakistaanse overheid; (vi) hij zijn problemen met de Pakistaanse overheid niet aannemelijk maakt; (vii) zijn familie nog steeds zonder problemen in hetzelfde dorp woont; (viii) het overlijden van zijn vader slechts een niet-gestaafde, blote bewering is; (ix) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden reisweg; en (x) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van enkele van zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Wat betreft S. dient vastgesteld dat verzoeker op de DVZ het volgende verklaarde: *“Ik had een winkel waar ik wapens repareerde. Een man van mijn dorp; S., was bij de Taliban en hij wist wat ik deed. Hij stuurde mannen van de Taliban naar mij die mij meepakten.”* (administratief dossier, stuk 11). Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker over S. het volgende:

“Ik had een probleem toen ik cricket speelde met één kerel. Zijn familie hangt af van Daesh en TTP, dat is hetzelfde. Ik had een gevecht met hem, dan bedreigde hij mij. Fysiek, was ik sterker dan hem, ik sloeg hem, hij kon niets doen. Hij bedreigde me, dat ik ervoor moest betalen. Een paar dagen later, kwam de Taliban naar mijn huis, 's nachts. Na een paar nachten. Mijn vader opende de deur. Taliban namen me agressief mee uit mijn huis.” (gehoorverslag CGVS, p. 12).

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij op de DVZ heeft gesproken over een conflict met S. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoekers verklaringen op de DVZ zich beperkten tot de stelling dat S. een talib was die wist dat verzoeker met wapens werkte en mannen van de taliban op hem afstuurde, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat hij tijdens een spelletje cricket slaags geraakte met S., wiens familie banden heeft met Daesh en TTP, waarna hij door de taliban werd ontvoerd. Op de DVZ maakte verzoeker dan ook geen melding van een gevecht met S. waardoor deze de taliban op hem zou hebben afgestuurd. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing ook terecht op gewezen dat verzoeker de naam van S. niet kent en dat hij niet wist wanneer het incident met S. precies had plaatsgevonden.

Aangaande verzoekers verblijfplaats(en) na zijn ontsnapping van de taliban verklaarde verzoeker op de DVZ het volgende: *“Na drie maanden kon ik ontsnappen en ging naar huis. Mijn vader zei dat het niet veilig was om 's nachts thuis te blijven dus 's nachts sliep ik altijd bij mijn oom B.K.”* (administratief dossier, stuk 11). Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker evenwel dat hij dag en nacht bij zijn oom verbleef na zijn ontsnapping (gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze verklaringen zijn geenszins met elkaar verzoenbaar. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing ook terecht op gewezen dat verzoeker niet wist (i) wanneer hij precies werd ontvoerd, (ii) door wie en door hoeveel personen hij werd ontvoerd, (iii) wie, naast de leider van het kamp de andere talibs waren, (iv) welke militaire operatie

zijn ontsnapping zou hebben mogelijk gemaakt, en (v) wanneer deze militaire actie precies plaatsvond. Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat de taliban na zijn ontsnapping nog twee tot drie keer langskwamen bij zijn vader, terwijl hij op de DVZ had verklaard dat de taliban nog elke avond langskwamen. Aangaande de ontvoering van zijn vader wordt in de bestreden beslissing verder op pertinente wijze gemotiveerd dat verzoekers verklaringen hieromtrent eveneens onaannemelijk vaag en niet-gedetailleerd zijn.

Met betrekking tot verzoekers problemen met de Pakistaanse overheid wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker deze problemen niet vermeldde op de DVZ. In onderhavig verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn tijdens zijn gehoor op het CGVS aangehaalde verschoning voor deze omissie dat hij op de DVZ zijn problemen kort moest samenvatten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden verwacht dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als een vrees voor vervolging ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers. Bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS merkte verzoeker enkel op dat hij niet genoeg tijd had om zich uit te drukken en dat hij het kort moest houden, maar op de vraag of hij een goed overzicht kon geven van zijn problemen antwoordde verzoeker enkel dat hij niet veel kon uitleggen en dat hij enkel op de vragen mocht antwoorden (gehoorverslag CGVS, p. 2) zonder melding te maken van het feit dat hij op de DVZ de voorgehouden problemen met de Pakistaanse autoriteiten niet vermeldde. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat (i) verzoeker zijn problemen met de Pakistaanse autoriteiten niet aannemelijk maakt, (ii) zijn familie nog steeds zonder problemen in hetzelfde dorp woont, en (iii) verzoeker het overlijden van zijn vader niet staft, zodat het slechts een blote bewering betreft. Waar verzoeker betreffende het voorgelegde arrestatiebevel en de brief van de stamoudsten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) aanvoert dat in de bestreden beslissing geen bewijs wordt voorgelegd waaruit blijkt dat deze documenten zijn aangetast door knip- en plakwerk of dat de brief van de stamoudsten een gesolliciteerd karakter heeft, dient er vooreerst op gewezen dat de bewijslast *in casu* in beginsel op verzoekers schouders rust en dat het noch aan het CGVS, noch aan de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. Het loutere feit dat kopieën in het algemeen vatbaar zijn voor knip- en plakwerk doet reeds op zich afbreuk aan de bewijswaarde van het voorgelegde arrestatiebevel. Het gesolliciteerd karakter van de brief van de stamoudsten blijkt bovendien uit de brief zelf, daar deze louter met het oog op het bevestigen van verzoekers asielrelaas werd opgesteld.

Betreffende verzoekers reisweg, dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift slechts Gwadar vermeldt als een plaats die hij tijdens zijn gehoor opgaf, terwijl uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker op het CGVS eveneens Karachi vermeldde. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat beide plaatsen ongeveer 700 kilometer uit elkaar liggen (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker beide plaatsen vermeldt wanneer hem wordt gevraagd waar hij de grens tussen Pakistan en Iran overstak (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het voorgaande klemt des te meer daar Gwadar slechts in de buurt van de Pakistaans-Iraanse grens is gelegen en dus op zich geen grensovergang vormt (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Verder antwoordde verzoeker op de vraag hoe het oversteken van de grens naar Iran verliep enkel dat het met de auto geschiedde en dat het één dag en nacht duurde (gehoorverslag CGVS, p. 18), hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een doorleefde en gedetailleerde omschrijving van de wijze waarop verzoeker de Pakistaans-Iraanse grens zou zijn overgestoken. Verder dient erop gewezen dat, in tegenstelling tot de bewering in onderhavig verzoekschrift, geenszins van verzoeker wordt verwacht dat hij uitgebreid en als een toerist kennis maakt met de plaatsen die hij op zijn reisweg aandeed. Wel kan er worden verwacht dat verzoeker op de vraag naar de plaatsen die hij in Iran doorkruiste meer kan antwoorden dan enkel Teheran. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld als volgt: *“Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij over een dergelijk ingrijpende gebeurtenis als een reis naar Europa op een iets omstandigere wijze zou kunnen vertellen. Dat u hier niet in slaagde doet dan ook vermoeden dat u op een andere manier zou zijn gereisd dan u laat uitschijnen.”* Verzoeker toont geenszins aan dat hij tijdens zijn reisweg zou zijn verhinderd om

kennis te nemen van de plaatsen die hij op zijn reisweg aandeed of dat hij heden niet in staat zou zijn hierover op een gedetailleerde, geloofwaardige en doorleefde wijze verklaringen af te leggen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen: **“Het vermoeden dat u op een andere manier zou zijn gereisd en eventueel op een ander tijdstip zou zijn vertrokken, wordt overigens versterkt door volgende vaststellingen. Zo is het opvallend dat u geen enkel incident zou kunnen opnoemen dat had plaatsgevonden in uw regio na 2012 (CGVS, p. 18-19). Dat u in 2013 een paspoort hebt aangevraagd en ontvangen is in dit licht opmerkelijk (CGVS, p. 10). U verklaarde dan wel dat u plannen had om de hadj te volbrengen en hiervoor een visum had aangevraagd (CGVS, p. 10), maar wist dit evenmin te staven waardoor ook dit een blote bewering blijft. Het doet dan ook vermoeden dat u al langer plannen maakte om het land te verlaten. Uw originele paspoort zou dan ook een goed bewijs vormen, maar hiervan legde u echter een kopie van neer. Ook hier kan het CGVS geen waarde hechten aan dergelijke eenvoudig manipuleerbare kopieën. Dat u uw paspoort niet eens zou meebrengen op uw reis naar België is bovendien hoogst ongeloofwaardig, daar een paspoort net dan dienst doet. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u dergelijke documenten liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische asieldiensten.”**

Verder voert verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

*“De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas, werden hierboven besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen beïnvloeden. De overige documenten, zoals uw visitekaartje, foto’s en briefhoofd voegen dan ook niets wezenlijks toe aan uw dossier. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, **in casu**, ongeloofwaardig relaas herstellen. Het louter voorleggen van dergelijke documenten, zonder dat daarmee geloofwaardige verklaringen zouden gepaard gaan, volstaan niet om het risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken. Uw identiteitskaart en uw diploma tonen uw identiteit en band met de regio aan, hetgeen hier niet wordt betwist. Uw enveloppe bewijst dat u post krijgt uit Pakistan, en zelfs uit **Peshawar**.”*

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK)

weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Er is sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Verder is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag. Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten gevisieerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazaraminderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het-vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke

hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die een zekere opleiding heeft genoten in Pakistan. Zo vervulde u reeds uw studies, legde u in 2011 reeds uw metric af en zou u naast het Pashtu ook Urdu en zelfs Engels spreken. Niet alleen hebt u een degelijke opleiding genoten, u beweerde zelfs nadien een winkel te hebben gehad, alwaar u zelf instond voor de aan- en verkoop van wapens, het onderhoud en de herstelling ervan. Derhalve bent u meer dan in staat om in uw eigen levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 8, 17, 20). Bovendien verklaarde u zelf regelmatig naar grote Pakistaanse steden zoals Kohat als Peshawar (KP) te reizen (CGVS, p. 4-5). Niet alleen liggen deze steden dichtbij uw eigen regio van herkomst, u kende ook de weg die ernaartoe zou leiden (CGVS, p. 6-7). Dat u niet alleen naar deze steden zou gaan wegens medische redenen, maar ook soms gewoon op bezoek zou gaan naar de parken of om er te zwemmen (CGVS, p. 5), wijst erop dat u meer dan voldoende vertrouwd bent met deze plaatsen. Aangezien zelfs uw post vanuit Peshawar werd verstuurd (CGVS, p. 3), kan zelfs worden aangenomen dat ook uw familie vertrouwd is met de regio. Tot slot verklaarde u tot de soennitische meerderheid te behoren en had u geen enkele politieke activiteiten (CGVS, p. 3 - Vragenlijst CGVS). Toen u werd gevraagd waarom u zich niet in deze steden zou kunnen vestigen, haalde u bovendien enkel aan dat dit niet mogelijk zou zijn wegens uw problemen met de overheid en de taliban, hetgeen in casu ongeloofwaardig is gebleken.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

In onderhavig verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in op de hiervoor geciteerde motivering een ander licht te werpen. Hij brengt vooreerst geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. Verder blijkt uit het hiervoor geciteerde dat wel degelijk en op pertinente wijze werd gemotiveerd waarom verzoeker *in casu* over een intern vestigingsalternatief beschikt in de grote steden buiten zijn regio van herkomst. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een behoorlijk onderzoek te doen naar de vraag of verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat de voormelde analyse onjuist zou zijn. Hij komt immers niet verder dan de blote en niet-gestaafde bewering dat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn gezin "aangezien zijn familie machteloos geworden is". In zoverre verzoeker hiermee verwijst naar de problemen in het kader van zijn asielaanvraag, dient erop gewezen dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat deze problemen niet geloofwaardig zijn. Aldus wordt de hiervoor geciteerde motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER